

TJ Klune

ERGENS IN
DE
AZUURBLAUWE
ZEE

Vertaald door Anneke Bok en
Daniëlle Visser

'VOLT

Amsterdam 2024

*Voor de transgemeenschap waar ter wereld ook:
ik zie jullie, ik hoor jullie, ik houd van jullie.
Dit verhaal is voor jullie.*

‘We bevinden ons op een tweesprong. Het doel van deze hoorzitting – en van hoorzittingen die hierna nog kunnen volgen – is om te bepalen of er wijzigingen moeten worden aangebracht in de huidige REGELS EN VOORSCHRIFTEN die gelden voor de magische gemeenschap, en zo ja, welke. De pers heeft tot vervelens toe verslag gedaan van het feit dat de ministeries die verantwoordelijk zijn voor Toezicht Magische Jeugd en Toezicht Magische Volwassenen onlangs zwaar onder vuur zijn komen te liggen. Na ontbinding van het Excellent Hoger Management hebben deze ministeries momenteel geen overkoepelend gezag.’

Toen Arthur Parnassus voor het eerst in tientallen jaren weer van de veerboot stapte en voet aan wal zette op het eiland, dacht hij dat hij ter plekke zou ontvlammen. Dat gebeurde niet, maar het scheelde niet veel: het vuur dat in hem brandde, was feller dan het in jaren was geweest. Hij verlangde er enorm naar om uit zijn huid te breken en zijn vleugels uit te slaan, op te stijgen en de vertrouwde zilte wind door zijn veren te voelen. Maar als hij dat zou doen, wist hij, was de kans groot dat hij zou wegvliegen en deze plek voorgoed achter zich zou laten. En dat was niet de bedoeling. Hij was teruggekomen met een reden.

De eigenaar van de veerboot, een knorrige vent met een pokdalig gezicht, een smoezelige overall en de charmante naam Merle, riep hem vanaf de reling, drie meter boven zijn hoofd, toe: ‘Ik hoop dat u zeker van uw zaak bent. Als ik vertrek, kunt u niet meer weg. Ik kom hier niet terug als het donker is.’

Arthur keek niet naar de veerbaas. Hij kon zijn ogen niet afhouden van de onverharde weg die zich voor hem uitstreckte en slingerend verdween in een bos met een bladerdak dat zo dicht was dat de middagzon het mos en de bladeren die de bosgrond bedekten nauwelijks bereikte. Even werd hij helemaal in beslag genomen door de golven die over het witte zandstrand kwamen aanrollen, want die herinnerden hem aan zijn jeugd: het goede, het kwade, alles. Toen zei hij: ‘Dank je, Merle. Je hulp is van onschatbare waarde.’ Hij keek omhoog naar de veerboot. ‘Het zal allemaal wel lukken. Als ik terug moet naar het vasteland, bel ik je.’

‘Hoe dan? Er zijn geen telefoonaansluitingen op het eiland. Er is geen elektriciteit. Geen water.’

‘Daar gaat verandering in komen. Morgenochtend stipt om tien uur komen er mensen om dat te regelen. Die wil je toch wel overzetten?’

Merle keek stuurs, maar Arthur zag even hebzucht oplaaien in zijn ogen. ‘De tarieven zullen wisselen,’ zei Merle en hij snoof minachtend. ‘Brandstof is niet goedkoop, en één persoon op en neer varen is niet...’

‘Snap ik,’ zei Arthur. ‘Je zult er goed voor betaald worden.’

Merle knipperde met zijn ogen. ‘Ja, en terecht.’ Hij keek omhoog naar de twee koffers die naast Arthur stonden. De ene oud, de andere nieuw. ‘Waarom bent u hier eigenlijk gekomen?’

Nauwelijks een wolkje aan de lucht. Het blauw boven kwam overeen met het blauw beneden.

Het was een warme nazomer, maar hij had het eigenlijk altijd al warm. De zilte lucht prikkelde in zijn neus, en hij zoog zijn longen ermee vol. ‘Waarom niet?’

‘Dit is een vreselijk oord,’ zei Merle huiverend. ‘Het spookt hier, heb ik me laten vertellen. Er woont hier niemand. Al heel lang niet meer.’ Hij spuugde over de reling. ‘En toen er wel bewoners waren, mochten we er niet over praten. Dat moest stilgehouden worden, weet u.’

‘Ik weet het,’ zei Arthur zacht. Toen zei hij luider: ‘Merle, ken jij toevallig een man die Melvin heet?’

‘Wat? Hoe wist u... Dat was mijn vader.’

‘Dat dacht ik al,’ zei Arthur. Ouroboros. Een slang die in zijn eigen staart bijt, symbool van de eeuwigheid. Misschien was dit toch een vergissing. Het dorp aan de overkant van het water, waar ze vandaan kwamen, zag er vanaf dit punt hetzelfde uit als vroeger: huizen in zachte tinten roze, geel en groen, zorgeloze mensen in zomerkleding die zich veilig voelden, want waarom zouden ze dat niet zijn? Zij waren mensen. De wereld was voor hen geschapen.

Ook de veerboot was dezelfde, hoewel hij in de loop van de ja-

ren een beetje was opgeknapt: een frisse laag verf en nieuwe stoelen ter vervanging van de oude, die barsten en scheuren hadden vertoond. Zelfs Merle viel niet uit de toon, omdat hij zoveel op Melvin leek, met zijn neergetrokken mondhoeken en zijn vissenogen. Er was niets veranderd. Alles was hetzelfde. Behalve Arthur. 'Ik heb hem gekend, vroeger.' Jou ook, liet hij er bijna op volgen, terugdenkend aan de stuurs kijkende tiener die tergend traag met een dekwabber rondging over de veerboot.

'Inmiddels dood. Al tien jaar,' bromde Merle.

'Gecondoleerd.'

Die opmerking wimpelde Merle weg. 'Waar kende u hem van?'

Arthur glimlachte. 'Je hoort nog wel van me.' Toen pakte hij beide koffers op en rechtte zijn rug. Hij was er. Eindelijk. Het was tijd om eens goed rond te kijken en maar te hopen dat deze onderneming niet tevergeefs zou zijn. 'Ik waardeer je hulp. Ik ga! Bedankt, man.'

De kronkelweg liep door het steeds dichter begroeide bos, waar de takken schaduwen wierpen die bewogen door de wind. Hij zweette niet, nog niet, maar de weg bleek langer dan hij zich herinnerde. Jeugdige onbezonnenheid, dacht hij bij zichzelf. Vrijwel al je energie verspillen aan de eerste kilometer, terwijl het er best acht of tien kunnen worden. Arthur was bijna veertig en had een redelijke conditie, maar de tijd dat hij eindeloos kon hardlopen lag ver achter hem.

Na een bocht in de weg bleef hij staan. Bomen versperden hem de doorgang.

Vijf in totaal. Ze waren over de weg gegroeid, met hun stammen zo dicht op elkaar dat het onmogelijk was ertussendoor te glippen. Ze reikten naar de hemel, torenden boven hem uit en leken veel ouder dan mogelijk was – minstens honderd jaar oud, misschien wel meer. Maar zo oud konden ze niet zijn. De laatste keer dat hij over deze weg had gelopen, hadden ze er nog niet gestaan, zelfs niet als jonge boompjes.

Wat betekende dat er iets veranderd was. Beter gezegd, iemand had hier iets veranderd, want deze bomen waren er niet vanzelf gekomen. Bovendien had hij het gevoel dat hij in de gaten werd gehouden.

Hij zette zijn koffers neer en liep naar de middelste boom. De schors was gebarsten en voelde ruw toen hij zijn hand ertegenaan legde. ‘Ben jij daar?’ vroeg hij. ‘Dat moet haast wel. Dit is jouw werk, neem ik aan.’

Het enige antwoord was het zingen van de vogels.

‘Je kent me,’ vervolgde Arthur. ‘Je weet in elk geval wie ik vroeger was.’ Hij lachte, hoewel er niets grappigs aan was. ‘Ik ben teruggekeerd naar deze plek in de hoop er meer van te maken dan het geweest is.’ Hij sloot zijn ogen en drukte zijn voorhoofd tegen de boomstam. ‘Als het moet, zal ik het in mijn eentje doen, maar niet zonder jouw toestemming.’

Toen de boomstam begon te trillen, deed Arthur zijn ogen open. Hij stapte langzaam achteruit toen de bomen op de weg sidderden met een diep gerommel, en hun wortels als tentakels opschoten uit de grond. Ze gleden over de grond en wikkelden zich om de bomen die iets verder van de weg stonden. Het hout kreunde toen de wortels zich strakker spanden en de bomen opzijtrokken om een doorgang te maken.

Alleen de middelste boom bleef over. Hij sidderde, dikke takken kletterden tegen elkaar, en het gebladerte schudde. Arthur deinsde niet achteruit toen een dunne tak zijn wang streelde en een groen blaadje kietelend langs zijn neus streek. Hij hoorde er gefluister in: *De jongen. De jongen met het vuur is thuisgekomen.*

‘Ja,’ fluisterde hij. ‘Ik ben terug.’

Toen de boom kronkelde, brak de weg krakend open. De boomwortels kwamen door de grond omhoog, en Arthur moest lachen toen die als voeten gingen fungeren en met de boom naar de kant van de weg liepen. Toen die een nieuwe plek had uitgekozen, verdwenen de wortels weer onder de grond. Er kwam aarde omhoog waarmee de gaten werden gevuld die op de oude

plek waren ontstaan. Korte tijd later was de weg die voor Arthur lag net zo egaal als de weg achter hem.

‘Dank je,’ zei Arthur met een kleine buiging. ‘Ik zal er zijn wanneer jij eraan toe bent.’ Hij pakte zijn koffers op en liep verder.

Het moment dat hij uit het bos kwam en het huis voor het eerst in achtentwintig jaar terugzag, was weinig opmerkelijk. Hoog op een grillige klif torende het huis boven hem uit, met tegenlicht van de zon. Ervoor stond een lege betonnen fontein, waarvan het bassin onder de groene en zwarte schimmel zat. Het metselwerk van het huis leek in verval te zijn geraakt, want er zaten gebarsten en gehavende stenen in, en er lagen brokken steen half verscholen in het gras rondom het huis. De witte kozijnen met kapotte ruiten werden omgeven door klimop die bijna de hele voorgevel bedekte. Het torentje, dat zes meter boven het huis uitstak, zag eruit alsof het bij het kleinste duwtje kon omvallen. Naast het huis lag een verwilderde tuin. Bloeiende planten in allerlei tinten goudgeel, rood en roze overwoekerden het prieel, waar een negenjarige jongen met vuur in zijn bloed zijn initialen in het muurtje had gekerfd om te bewijzen dat hij bestond: AFB. Arthur Franklin Parnassus.

Iets bij het huis vandaan stond een tweede gebouwtje, dat hij niet eerder had gezien. Dat had er nog niet gestaan toen hij hier als kind was weggegaan. Iemand had toen een sterke arm om hem heen geslagen, had hem de trap op geloodst en meegenomen naar buiten, waar een auto gereedstond, maar omdat Arthur zo lang opgesloten had gezeten in het donker, had hij het uitgeschreeuwd vanwege het felle zonlicht. Dit andere gebouw was klein, van dezelfde baksteen als het huis waar hij keer op keer over gedroomd had. Hij wist dat het huis, dat was doorgegaan voor een weeshuis, in de loop van de jaren een paar keer van eigenaar was veranderd, maar zo te zien had hier al heel lang niemand meer gewoond. Hij kon voorlopig zijn intrek nemen in het gastenverblijf, want dat leek het te zijn. De ramen waren

heel, en het dak leek in betere staat dan dat van het grote huis, waar dakspanen ontbraken door stormen die waren overgetrokken.

Hij liet zijn koffers bij het verandatrappetje staan en bewoog zich voort als in een droom. Het tuinpad was moeilijk begaanbaar door oprukkende planten en dicht struikgewas. Hij baande zich een weg door de verwilderde tuin en liep langs het prieel. Het pad voerde om het huis naar het terrein erachter, en daar zat vlak boven de fundering een houten kelderluik met zwarte schroeiranden. Het luik was afgesloten met een verroest hangslot. Hij had de sleutel ervan. Hij had alle sleutels.

Hij ging niet naar binnen. Hij wist wat daar beneden was. Turfstreepjes op de muur. Zwartgeblakerd gesteente van toen hij had gebrand. Eeuwige duisternis, afgezien van zijn vuur.

Ineens doemde er een geest achter hem op die een arm om zijn keel sloeg en hem zo vasthield. 'Dit is je verdiende loon,' snauwde de geest in zijn oor. 'Je moet leren wat je plaats is, knoop dat in je oren, jongen. Zeg het. Wat ben jij? Zeg het!'

'Een gruwel,' zei de jongen op matte toon, terwijl de arm langzaam verdween.

Terwijl de zon langs de hemel trok, staarde Arthur naar het houten kelderluik.

Hij kon dit niet. Hij wist niet waarom hij had gedacht dat hij het wel kon. Het werd hem allemaal te veel. Het was overweldigend. Met zijn handen in zijn haar liep Arthur terug naar de voorkant van het huis. Zijn koffers stonden daar waar hij ze had achtergelaten.

Hij bukte zich om ze op te tillen.

Een stem zei: 'Arthur.' Luid en duidelijk, alsof er iemand vlak voor hem op de veranda stond.

Hij keek op, maar hij was alleen.

Toch klopte dat niet helemaal, want hij zag nu iets wat hij bij zijn aankomst over het hoofd had gezien: een geel bloemetje dat door het kromgetrokken hout van de eerste trede van het veran-

datrappetje groeide. Het bloemetje had volhard, hoewel het amper zo groot als zijn duimnagel was, en had zich door het hout gewrongen totdat het in het zonlicht was gekomen.

Hij liep er langzaam naartoe. Bij de veranda ging hij op zijn hurken voor het bloemetje zitten en raakte de gele bloemblaadjes zachtjes aan, zonnewarm tegen zijn vingertoppen. Wedergeboorte. Doorzettingsvermogen. Kleur. Leven. Alles wat belangrijk was in het klein.

Hij glimlachte en voor het eerst in lange tijd voelde hij dat iets zich rechtte in zijn borst. ‘Tja, als jij het kunt, kan ik het vermoedelijk ook,’ zei hij.

De zomer ging over in de herfst, de bladeren verkleurden, en het was niet meer zo warm. Arthur was op de veranda bezig de balustrade te schuren zodat hij die opnieuw kon schilderen. Hij overwoog wit, want dat paste mooi bij de kozijnen die hij al in de verf had gezet. Merle was een aanwinst gebleken, hoewel hij mopperde over alle benodigdheden die Arthur wekelijks overbracht naar het eiland. Eerlijkheidshalve moet gezegd worden dat zijn gemopper afnam na ontvangst van de vergoeding. Hij had zelfs, zij het weinig enthousiast, geholpen bij het inladen van de aankopen in het rode busje dat Arthur een paar weken eerder had gekocht.

Arthur was bijna klaar met het schuren van het laatste stuk van de balustrade, en daarna moest hij nodig gaan kijken of het voegwerk tussen de tegels in de keuken goed droogde. Hij wilde net het huis binnengaan toen hij achter zich iets voelde fladderen, zacht als vlindervleugels.

Hij keek om naar de weg.

Daar stond een vrouw, in een lange, wijdvallende witte jurk, op blote voeten. Ze hield haar hoofd iets schuin, en haar witte afro was als een wolk. In haar haar zaten roze en witte bloemen, die open en dicht gingen in de middagzon. Haar huid had een prachtige diepbruine tint. Ze zag er leeftijdloos uit, maar haar jeugdige gezicht vormde een contrast met haar donkere,

eeuwenoude ogen waar een onzekere uitdrukking in lag.

De vier doorschijnende vleugels op haar rug, elk langer dan Arthurs armen, fladderden zacht, en het zonlicht dat erdoorheen viel projecteerde een weelde aan kleur op de grond. Haar blote armen hingen langs haar lichaam, maar haar tere vingers trilden lichtjes.

Arthur daalde langzaam het trappetje af. Onderaan bleef hij staan, nerveuzer dan hij had verwacht. Hij wist niet precies wat hij moest zeggen of waar hij moest beginnen.

Ze keek even naar het huis en richtte haar blik toen weer op Arthur. 'Je bent er.' Ze klonk zoals hij zich herinnerde, zacht, melodieus, met een onderton van verdriet.

'Inderdaad,' zei Arthur.

'Waarom?'

'Omdat dit het juiste is om te doen,' zei hij simpelweg.

Ze knikte alsof dat het antwoord was dat ze van hem had verwacht. Toen ze een stap in zijn richting deed, ontsproot er gras uit de aarde onder haar voeten. Achter haar zag hij soortgelijke, met gras begroeide voetstappen waaraan je kon zien hoe ze was komen aanlopen over de weg.

'Dit huis,' zei ze. 'Dit oord. Het had moeten afbranden.'

'Ja.'

'En toch ben je hier.'

Hij glimlachte bedaad. 'Ik ben er. En jij bent er. We zijn er allebei weer.'

Ze schudde haar hoofd. 'Hoe kun je het verdragen hier te zijn? Hoe kun je er zelfs maar aan denken...' Ze zuchtte, en haar vleugels verslaptten. 'Ik heb overwogen het te vernietigen. Nadat... nadat jullie allemaal vertrokken waren. Ik heb overwogen hiernaartoe te gaan en de aarde te openen om het huis in zijn geheel te laten verzwelgen.'

Ze veegde haar tranen weg.

'Maar dat heb je niet gedaan.'

'Nee,' zei ze. 'Dat klopt.' Ze richtte haar blik op het bos. 'En nu vraag ik me af waarom niet. Waarom ik het niet heb gedaan.'

Waarom ik heb gewacht. Waarom ik hier vandaag eigenlijk ben gekomen.'

'Daar kan ik je geen antwoord op geven,' zei Arthur. 'Ik kan je alleen vertellen dat alles dit keer anders zal zijn. Ik zal de kinderen geven wat ik zelf nooit heb gehad: een plek om te zijn wie ze willen zijn, ongeacht wat ze kunnen of waar ze vandaan komen.'

'Dat kun je niet in je eentje.'

'Jawel,' zei hij. 'Als het moet, zal ik dat doen.'

'Nee,' zei ze. 'Geen sprake van.' Zonder hem aan te kijken liep ze met grote stappen langs hem heen en griste het schuurpapier uit zijn hand. Zacht foeterend liep ze het trappetje op en keek fronsend naar de balustrade. Toen knikte ze en ging verder met schuren waar Arthur gebleven was.

'Je jurk,' zei hij. 'Wil je misschien...?'

Ze zweeg even. 'Nee, niet nodig. Het is maar een jurk.'

Hij bleef lang naar haar staan kijken, want zijn voeten weigerden dienst. Toen ze eindelijk zijn kant op keek, zei hij: 'Hallo, Zoé.'

Zoé Chapelwhite zei: 'Hallo, Arthur.' Haar onderlip trilde. 'Ik wil mijn...' Toen, in één adem: 'Ik wil mijn verontschuldigen aanbieden voor...'

Hij stak zijn hand op. 'Dat hoef jij niet te doen. Echt niet.'

'Maar ik heb niets gedaan om...'

'Het was jouw schuld niet, Zoé,' zei hij. 'Jij kon er niets aan doen. Jij liep ook het risico dat je ontdekt zou worden. Dan zouden ze ook jacht op jou hebben gemaakt.'

'Dat zullen we nooit weten,' zei ze met haar blik op de balustrade.

'Misschien niet,' zei Arthur. 'Maar ondanks alles ben je er. Wat zegt dat over jou? Iets goeds, naar mijn idee.'

Met betraande ogen zei ze: 'Stuur uw vermoeiden en uw armen, de drommen die smachten naar vrijheid naar mij; de ont-heemden aan uw kust zal ik omarmen.'

'Emma Lazarus,' zei Arthur voldaan. 'Ja, Zoé. We zullen ze allemaal opnemen.'

‘Dat meen je echt,’ fluisterde ze.

‘Inderdaad,’ zei hij. ‘Ik kan alle hulp gebruiken die me geboden wordt, maar als jij het niet kunt opbrengen, begrijp ik dat. Dan ga ik op de oude voet verder. Het duurt dan misschien iets langer, maar ik kom er wel.’

Ze bleef.

Het duurde bijna een jaar voordat het huis weer aan alle voorschriften voldeed. Als alles ging zoals hij verwachtte, zouden ook de kleinste details aan een inspectie worden onderworpen, en hij wist dat het tegen hem gebruikt zou worden als er ook maar iets niet in orde was.

Op een dag zei Zoé dat hij moest stoppen.

‘Hoezo?’ vroeg hij, opkijkend van de laatste verfstreek die hij had aangebracht op de keukenmuur. Niet dat het echt nodig was, maar hij had gezien dat de verf op één plek – een stukje van vijf centimeter breed en tien centimeter hoog – was opgedroogd met kleine belletjes, en dat kon niet. Het moest perfect zijn.

‘Kom eens mee,’ zei Zoé.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, niet nu. We hebben het drukker dan ooit. Morgen wordt er mulch geleverd, en ik moet ook nog aan de slag bij het prieel. Ik zag dat daar bij een van de vloerplanken een spijker is losgekomen, wat betekent dat ik alle spijkers in het hele huis moet nalopen om er zeker van te zijn dat...’

‘Arthur, het huis is klaar,’ zei Zoé. ‘Het is al bijna een maand klaar. Dat weet jij net zo goed als ik.’ Ze keek hem even aan. Toen zei ze: ‘Ga naar je kantoor. Je weet wat je te doen staat.’ Ze liep weg, maar bleef in de deuropening van de keuken nog even staan. Zonder om te kijken zei ze: ‘Het eiland was vroeger groter. Wist je dat?’

Hij staaarde haar na.

Hij deed wat hem gezegd was. Op een oud bureau zag hij een typemachine klaarstaan. Er was al een blanco vel wit papier ingestoken, en ernaast lag nog een stapeltje. Op het bovenste vel had

iemand in een puntig handschrift iets geschreven. Zoé had een briefje voor hem achtergelaten.

Het wordt tijd dat ze thuiskomen.

Z

Hij lachte. Hij hilde. 'Ik ben bang,' fluisterde hij. 'Banger dan ik ooit in mijn leven ben geweest.'

Hij begon te typen. Hij stopte pas toen hij klaar was.

Aan het ministerie van Toezicht Magische Jeugd,

Mijn naam is Arthur Parnassus. Ik schrijf u met een voorstel. Ik heb mijn intrek genomen in het huis op het eiland Marsyas. Het afgelopen jaar heb ik het huis, met de hulp van een aantal medewerkers, gerenoveerd, niet alleen om het bewoonbaar te maken, maar ook om het weer geschikt te maken als thuishaven voor verweesde magische kinderen. Bijgevoegd zijn foto's waarop het werk is vastgelegd...

Toen deed hij wat hij als tienjarige niet had gekund: hij ging een brief posten. Toen hij die in het dorp in de brievenbus liet glijden, zag hij iets wat hem niet eerder was opgevallen, en zijn nekhaan gingen overeind staan. Daar, voor het raam van het postkantoor, hing een poster van een gezin. Een jongen en een meisje, allebei blond en met een stralende glimlach. Aan weerszijden van hen, twee figuren die kennelijk hun ouders waren, die met hun kinderen aan de hand door een zonovergoten veld met wilde bloemen wandelden. Daaronder stonden in grimmige blokletters woorden die Arthur telkens opnieuw vol ongeloof las.

UW GEZIN BESCHERMEN BEGINT BIJ UZELF!

ZIET U IETS, ZEG DAN IETS!

En daaronder: GESPONSORD DOOR DE MINISTERIES VAN TOEZICHT MAGISCHE JEUGD EN MAGISCHE VOLWASSENEN.

Hij draaide zich om en liep gehaast terug naar de veerboot.

Er verstreek een maand. En nog een. En het werden er drie, vier, vijf, maar hij wanhoopte niet. Hij wist dat het slechts een kwestie van tijd was voordat er een reactie zou komen.

Toen, op een frisse herfstdag, werd er aangebeld.

Er stond een man op de veranda met in zijn ene hand een koffer en in zijn andere een aktetas. Hij was jonger dan Arthur had verwacht – een jaar of dertig, en knap ook, zijn golvende donkere haar iets verwaaid door de overtocht met de veerboot. Zijn zwarte pak sloot nauw om zijn slanke gestalte, zijn stropdas was felrood, en zijn keurige veterschoenen zaten onder het stof van de weg.

‘Goedendag!’ zei de man. ‘Ik ben op zoek naar Arthur Parnassus.’

Arthur stak hem zijn hand toe. Een kleine test. ‘U hebt hem gevonden.’

De man aarzelde maar even voordat hij Arthur de hand schudde. Zijn greep was stevig, en zijn huid warm. Toen ze elkaars hand loslieten, glimlachte hij. ‘Ha, wat geweldig. Ik kom als afgezant van het Excellent Hoger Management van het ministerie van Toezicht Magische Jeugd. Mijn naam is Charles Werner. Ik ben gekomen om uw voorstel te bespreken, en we hebben zelf ook een voorstel. Misschien een tikkeltje... onorthodox, maar ik denk dat u wel geïnteresseerd zult zijn.’

Een lokkertje, dat besepte Arthur. Maar toch kon hij niet anders dan opzijstappen en Charles Werner vragen om binnen te komen.

Later stond Arthur Parnassus op de kade toen de veerboot naderde. Aan boord, een kind. Het eerste, maar niet het laatste. De zon stond al laag en veranderde de golven in kleine, voortkabbelende, vurige bergen.

Naast hem vroeg Zoé: ‘Ben je bang?’

‘Tja,’ zei hij. ‘Ik geloof het wel, voor van alles. Maar hiervoor? Nee. Niet hiervoor. Ik heb geen reden om bang te zijn.’

En in zijn hoofd klonk een verleidelijk gefluister: Zij zouden juist bang moeten zijn.

Hij verbande die stem naar het diepst van zijn geest, en terwijl de veerboot dichterbij kwam, begon Arthur Parnassus zachtjes te zingen. ‘Somewhere... beyond the sea... somewhere waiting for me...’

*My lover stands on golden sands
And watches the ships that go sailin’.*

